

CONVINS APOI PREOCUPAT

Mulțumesc mult, frate Carlson. Vă puteți așeza. Sunt atât de multe lucruri de spus și se face târziu, dar cu siguranță mă bucur să fiu în seara aceasta la Chicago, și le mulțumesc fratelui Carlson și fratelui Boze pentru bunătatea lor, desigur și celorlalți, pentru că m-au invitat să vorbesc la acest dineu, deoarece fratele Boze va pleca pe câmpul misiunii.

Știu prin ce trece fratele pentru că și eu am fost pe câmpul misiunii. Ultima dată am fost în Africa de Sud cu fratele nostru care a fost aici în adunare.

Noi știm ce înseamnă să mergi în junglă și cred că este ceva ce merită, fiindcă noi avem biserici la fiecare colț și auzim Evanghelia pretutindeni, dar de multe ori, oamenii aceia nici n-au auzit de Numele lui Isus.

Acesta este motivul pentru care mă pregătesc să merg din nou acolo. Nu sunt mulțumit acasă și cred că nu voi fi mulțumit până când nu mă voi întoarce din nou acolo, pe câmpul misiunii. Rugați-vă pentru mine să rămân în voia lui Dumnezeu, fiindcă acesta este cel mai important lucru. Rugați-vă și pentru frați.

Noi nu putem să-i condamnăm pe cei care nu pot vedea aceste lucruri. Este în ordine. Dacă nu aș vedea nimic, nu aș spune nimic despre aceasta, ci aș merge doar mai departe. Mai întâi m-aș așeza jos și aș cerceta Scripturile să văd dacă vine din Biblie, pentru că tot ce este adevărat vine din Biblie.

Referitor la serviciile noastre viitoare, de aici vom pleca spre Carolina de Sud, apoi spre California, Canada, Alaska și apoi ne vom întoarce și sper că vom ajunge și peste ocean.

În seara aceasta aş vrea să vă vorbesc despre mai multe lucruri, însă se face târziu. Totuși, nu voi vorbi mai mult de două ore. Am glumit. Voi citi câteva texte din Scriptură și câteva notițe sau comentarii pe care mi le-am notat aici, apoi vom preda serviciul înapoi la acești frați. Sunt sigur că vă veți ruga pentru mine, deoarece depind de rugăciunile voastre.

Acum vom citi din **Evanghelia după Ioan 1.35-41:**

„A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui.

Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.

Isus s-a întors; și, când i-a văzut că merg după El, le-a zis: „Ce căutați?” Ei l-au răspuns: „Rabi (care tâlmăcit înseamnă Învățătorule), unde locuiești?”

„Veniți de vedeți”, le-a zis El. S-au dus și au văzut unde locuia; și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea.

Unul din cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus, era Andrei, fratele lui Simon Petru.

El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia” (care tâlmăcit înseamnă Hristos).”

Aș vrea să mulțumesc tuturor celor prezenți pentru cadoul făcut. Aseară, fratele

Carlson a adunat o sumă de bani, fără ca eu să mă gândesc la aceasta și mi-a înmânat-o, iar în seara aceasta am găsit un loc bun pentru ea. Vă mulțumesc foarte mult, și vă rog să știți că apreciez aceasta.

Știu că după ce ajung în mâna mea, eu trebuie să fiu un bun administrator a avutului lui Dumnezeu, și vreau să-i plasez în cel mai bun loc pe care îl știu, unde se face ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu. Acum să ne plecăm capetele pentru un moment.

Tată ceresc, în seara aceasta au fost spuse atât de multe lucruri. Poate Tu mai ai un mesaj pentru oameni, ceva care să-i îmbărbăteze sau să le dea credință.

Am auzit de luptători mari de pe câmpul Evangheliei. Cât de onorat mă simt pentru că sunt în prezența lor, a acestor bărbați și femei care te iubesc.

Îți mulțumesc și pentru cântările și inimile predate ale acestor oameni care stau aici și așteaptă. Doamne, ei însetează și flămânez.

Tată, mai înainte am auzit un brav ostaș care vorbea într-o limbă necunoscută și apoi a adus tălmăcirea, iar aceasta mi-a dat curaj. Îți sunt atât de recunoscător pentru aceste lucruri!

Binecuvântează-i pe acești oameni, Tată, binecuvântează Cuvântul Tău și ajută-ți slujitorul. Dacă ar fi doar câteva cuvinte de spus, care ar putea ajuta pe cineva, Te rog să le folosești în Numele lui Isus. Amin.

Vreau să spun că după părerea mea, cea mai mare chemare de pe pământ este cea făcută pe câmpul misiunii. Oricine este misionar, este un apostol, pentru că cuvântul „apostol” înseamnă „trimis.” Astfel, misionar și apostol înseamnă același lucru. Nu știu de ce au preferat să se numească misionari, dar oricum este un lucru

bun.

Acum aş vrea să vorbesc despre subiectul „**Convins, apoi preocupat.**”

Se pare că oamenii de astăzi nu mai sunt interesați ca în trecut. Ei s-au depărtat de faptele fundamentale ale Bibliei și parcă plutesc în derivă. Eu cred că toți predicatorii care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, știu că El este singurul Etalon pe care ne putem baza; nu pe vreo teorie omenească, ci doar pe Cuvântul lui Dumnezeu. El este sigurul fundament.

Nu vreau să sune batjocoritor, dar în Sud era un frate de culoare care umbla cu Biblia sub braț dar nu știa să citească. Șeful lui l-a chemat și l-a întrebat de ce o poartă cu el dacă nu citește din ea, iar negrul i-a răspuns: „Pentru că o cred. O cred de la o copertă la alta, ba cred chiar și coperta fiindcă pe ea scrie: „Sfânta Biblie.” Și vreau să mai spun ceva: mai bine stau cu ea decât să stau în cer.”

„Cum adică?”

„Pentru că scrie că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece.” Eu cred că el avea ceva aici. Cerul și pământul vor trece. Astfel, dacă stai în cer, el poate trece și la fel pământul, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va trece niciodată, ceea ce înseamnă că este locul cel mai sigur în care poți sta.”

Odată l-am auzit pe fratele Tommy Osborn spunând aici în Chicago: „Eu cred acest Cuvânt, iar dacă nu sună prea batjocoritor, am să-L pun aici și am să stau pe el ca să arăt aceasta.” Mi-a plăcut lucrul acesta.

Astăzi vedem că oamenii s-au îndepărtat de Cuvânt și și-au pierdut interesul pentru El. Se pare că chiar și oamenii Evangheliei depline au ajuns să fie suprasaturați, iar o persoană care este foarte sătulă devine leneșă și adormită.

Prietenul nostru doctor, ne poate confirma aceasta. Cred că noi, oamenii pentecostali, suntem suprasaturați. Am văzut atât de multe lucruri mari încât a devenit ceva obișnuit. Înțelegeți?

Odată, era în Anglia un poet care obișnuia să scrie poezii despre frumusețea mării cu pescărușii ei și cu cerul care se reflectă în apă, și pentru că nu o văzuse niciodată, într-o zi s-a hotărât să meargă s-o vadă. În drumul lui, s-a întâlnit cu un marinar bătrân, iar acesta l-a întrebat:

„Unde te duci, om bun?”

„Sunt poet și am scris mult despre mare, dar nu am văzut-o niciodată. Acum voi trăi prima experiență cu ea. Vreau să simt briza mării, să aud țipătul pescărușilor care se rotesc în văzduh și să văd valurile jucăușe care își aruncă spuma spre cerul pe care îl reflectă.”

Bătrânul om al mării l-a ascultat pufăind din pipă, după care a scuipat și a zis: „Eu nu văd nimic emoționant. M-am născut lângă mare și am fost cincizeci de ani pe ea, dar nu văd nimic deosebit acolo.” Vedeți, a văzut-o atât de mult încât a devenit ceva obișnuit pentru el.

Eu cred că aceasta este problema cu multe din bisericile Evangheliei depline din America: am văzut atât de mult din bunătatea lui Dumnezeu încât a devenit ceva obișnuit pentru noi și nu-l mai dăm respectul cuvenit. Noi spunem că credem, dar în realitate cred că ar trebui să dăm mai mult respect la ceea ce am auzit. Acesta este adevărul.

O singură minune făcută aici îi poate face pe oameni să spună: „Da, a fost frumos,” în timp ce aceeași minune făcută în Africa de Sud, Tanganica sau Kenya, poate face ca o mie de oameni să cadă cu fața la pământ și să-l dea slavă lui Dumnezeu. O singură minune! Vedeți? Marea putere de atragere a Duhului, merge acolo unde

este manifestat Cuvântul.

Noi trimitem de câțiva ani buni misionari în Africa de Sud, dar de câte ori merg acolo, găsesc același lucru. Ce am găsit? Cei mai mulți scriu, citesc și socotesc. Eu am un mare respect pentru africani și pentru frații mei. Desigur, cum ai putea să-i conduci la Hristos și să le dai un pliant pe care nu știi să-l citească? El citește despre Dumnezeu și cunoaște de fapt un alt dumnezeu sau alți zei, dar ceea ce-și dorește cu adevărat este să vadă ceva palpabil, ceva în acțiune, ceva ce poate vedea.

Din pricina aceasta au fost umpluți ucenicii cu putere: fiindcă erau în timpul păgânismului și oamenii slăveau diferiți zei. Ei voiau să vadă manifestarea Dumnezeului celui viu și adevărat; doreau ca El să Se facă cunoscut.

De aceea simt că poate lucrarea mea aici este să mă liniștesc într-un fel înainte de a merge în câmp unde mă trimite Domnul. La Durban, în Africa de Sud, la o singură chemare la altar... Pe platformă a fost adus un băiat care a fost vindecat pe loc. Imediat a alergat pe platformă un medic și a spus: „Vreau să te întreb ce i-ai făcut acestui băiat.?”

„Nici nu l-am atins,” am răspuns eu.

„Vreau să înțeleg telepatia, psihologia sau cum citești gândurile.”

„Doctore, eu nu citesc gândurile, ci i-am spus doar câteva lucruri care se vor întâmpla.”

„Ei bine,” a continuat doctorul, „eu l-am pus pe platformă pe băiatul care avea ochii încrucișați.”

Eu l-am văzut când a venit și am spus: „Oricine poate vedea că băiatul acesta are ochii încrucișați. Dacă aș ști cum să-i îndrept, aș face-o. Dacă aș fi fost medic și aș fi putut să-l operez, cu siguranță că aș fi făcut-o, dar nu sunt doctor. Însă printr-un dar divin aș putea să-l provoc să creadă, să aibă destulă credință pentru vindecare.

Și după ce s-au făcut câteva lucruri prin același fel de descoperire divină, sau vedenii... Nimeni nu poate spune nimic împotriva fiindcă slujba Domnului nostru Isus a fost prin vedenii. Și El a spus: „...*lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*”, iar potrivit textului din Evrei 4.12, „*Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tășuri și deosebește gândurile inimii.*” Și Cuvântul S-a făcut trup când L-am primit și așa mai departe.

Și i-am spus băiatului: „Te-am văzut venind dintr-o casă de creștini și casa ta este...” Am uitat cum se numesc casele acelea ale lor care arată ca o șapcă... (Cineva spune: „Banga”). Da, banga. Și am continuat: „Pe peretele din stânga este o fotografie cu Hristos.” Băiatul stătea acolo murdar de mâncarea pe care o mâncase. Apoi a privit în jur și imediat ochii i s-au îndreptat. Atunci am spus: „Băiatul este un zulu, iar tatăl și mama lui sunt doi oameni mici.” Tatăl și mama lui s-au ridicat în picioare și așa era.

Apoi am spus: „Băiatul este din naștere cu ochii încrucișați.” Mama și tatăl lui s-au ridicat din nou și au spus că era adevărat. „Când s-a născut, tatăl l-a luat și s-a uitat la el, apoi i l-a dat înapoi mamei.” Au ridicat mâna că era adevărat.

Când m-am uitat la băiat, el mă privea pe deplin sănătos. Atunci am spus: „Ei bine, nu trebuie să mă mai rog pentru el, fiindcă este deja vindecat. Poate pleca.”

Dar doctorul acela englez era foarte curios cum s-a întâmplat, așa că m-a întrebat:

„Frate Branham, ce i-ai făcut băiatului?”

„Nimic, nici măcar nu l-am atins.”

„Când a venit acolo avea ochii încrucișați, iar acum este normal. L-ai hipnotizat?”

„Doctore, dacă hipnotismul poate vindeca ochii încrucișați, nu crezi că ar trebui să-l practicați și voi, doctorii? Nu crezi că este Dumnezeu?”

„Sigur că cred că există Dumnezeu,” a răspuns doctorul „Eu cred că Dumnezeu este în crinul acela, pentru că altfel nu ar putea trăi, dar nu văd cum niște ochi încrucișați...”

„Ei bine, tot ce pot să-ți spun este că trebuie să mă crezi pe cuvânt. Uite-l, stă acolo sănătos și nu l-am atins deloc, dar Domnul Dumnezeu care este prezent aici, l-a făcut pe deplin sănătos. Cred că nu mai este nimic de spus așa că zic să-l chemați pe următorul.”

Atunci bărbatul a spus: „Un moment, domnule Branham. Eu sunt doar un membru al bisericii, dar dacă există un Dumnezeu care este suficient de tangibil încât să îndrepte ochii unui copil pe platformă, atunci Îl vreau și eu ca Mântuitor al meu.”

După trei săptămâni când am plecat din Durban, erau cam o mie de oameni care îmi făceau cu mâna, iar doctorul acela a sărit peste un gard, a alergat spre mine, m-a cuprins în brațe, a început să vorbească în limbi necunoscute și mi-a zis: „Domnul m-a chemat pe câmpul misiunii să fiu un doctor misionar.”

„Lăudat să fie Domnul,” am răspuns eu.

Vedeți ce trebuie? Scrisul și cititul sunt bune, dar ceea ce vor oamenii de astăzi este puterea învierii lui Isus Hristos. Astăzi, aici în țară, suntem prea departe de

aceasta; biserica este departe și nu este preocupată deloc de aceasta. Se pare că oamenii nu o vor. Au văzut prea multe scamatorii. Câți din voi ați citit despre Martin Luther?

Am citit despre viața lui și se spune că nu a fost foarte greu ca Martin Luther să protesteze împotriva bisericii catolice, ci cel mai greu a fost să țină piept fanatismului care a urmat trezirii lui și să rămână totuși curat în Cuvânt. Aceasta este. Vedeți?

Tu trebuie să stai pe Cuvânt. El este Cel care te conduce afară, fiindcă este Cuvântul lui Dumnezeu, și noi știm că Hristos este Cuvântul.

Astăzi, în loc să-i îndemne pe oameni să vină la Cuvânt, la Dumnezeu, la Biblie, ei îi îndeamnă să vină la biserică și să susțină ceva program radio sau ridicarea unei clădiri. Știți și voi cum este.

Dar știți ce cred eu despre aceasta? Cred că ei nu au fost încă convinși că Dumnezeu este cu noi. Oamenii cred sincer și se gândesc că Dumnezeu este în programele bisericii, în construirea de denominațiuni mari și în aducerea mai multor membri; ei cred că acesta este planul lui Dumnezeu, dar nu este adevărat. Acesta nu a fost niciodată planul Lui. El nu ne-a poruncit niciodată și nu a spus: „Mergeți în toată lumea și ridicați școli!” Nici: „Mergeți și ridicați spitale!” Totuși, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare din ele.

Aceasta este treaba oamenilor, dar treaba predicatorului este să propovăduiască Evanghelia. Însă Evanghelia nu a venit numai cu Cuvântul, ci și prin puterea și manifestarea Duhului Sfânt. Aceasta este însărcinarea misionarului; el trebuie să propovăduiască toată Evanghelia. Da. Oh, oamenii iubesc aceste lucruri, dar așa cum spunea mama mea, „faptele tale vorbesc mai tare decât cuvintele pe care le spui.” Așa este.

Când vedem cum oamenii resping Evanghelia... Cum puteți spune că credeți Evanghelia când respingeți chiar lucrul pe care spuneți că îl credeți? Nu merge așa!

Isus a spus: „Dacă Mă iubești, *paște oile Mele!*” (Ioan 21.16-17). Aceasta este. Noi nu vrem să le hrănim cu programe denominaționale, nu vrem să le hrănim cu buruieni denominaționale. Oile mănâncă hrana oilor. Cu aceasta se îngrașă ele: cu hrana oilor. Exact așa este. Și hrana oilor este Evanghelia și propovăduirea puterii învierii Domnului Isus Hristos, aducându-L în persoană printre oameni. El nu este mort, ci este viu de-a pururi, iar în seara aceasta este aici. Aceasta este Evanghelia.

De ce era Ioan atât de sigur? Fiindcă știa că Acela era Mesia; fiindcă mai întâi a fost convins că Acela era Mesia. Tu nu poți face prea multe până când nu ești convins, fiindcă numai după aceea devii preocupat. Până când nu ești convins, nu ești nici preocupat.

Sunt sigur că cei care critică vindecarea divină și darurile Duhului sau alte lucruri din Biblie, o fac pentru că nu au fost convinși încă.

Dacă ți se întâmplă o dată, vei ști cum este cu oamenii aceștia. Dacă cineva spune că nu crede în vindecarea divină, înseamnă că nu a fost încă destul de bolnav. Desigur.

Am întâlnit o mulțime de oameni care spun că boala este o binecuvântare. Întrebați orice doctor dacă este așa. Dacă ai apendicită și trebuie s-o scoți, atunci îți scoți afară binecuvântarea? Sigur nu ai vrea aceasta, fiindcă ar fi împotriva propriei tale teorii. Cum să-ți scoți afară binecuvântarea? Eu nu aș vrea aceasta. Dar dacă o păstrez voi muri. Vedeți? Aceasta dovedește că boala nu este o binecuvântare, ci este un blestem al diavolului, iar Isus a murit și pentru vindecarea ei.

Motivul pentru care Ioan a fost atât de preocupat este că era convins că venirea lui Mesia era aproape, deoarece atunci când era în pustiu i s-a spus că el îl va prezenta. El era convins pe deplin că avea dreptate și că acela era timpul. Îmi place aceasta.

Dacă ești convins pe deplin, ești preocupat cu privire la lucrul despre care vorbești. Cum este posibil ca un om să propovăduiască Evanghelia dacă nu este convins pe deplin că are Adevărul? Cum ar putea face aceasta? Dar când ești convins se schimbă lucrurile.

Dar cum poți fi convins de ceva ce nu este în concordanță cu Scriptura? Tu trebuie să fii mai întâi convins și abia după aceea devii preocupat. Aceasta determină preocuparea: faptul că ești convins.

Ioan știa că timpul era aproape și că mesajul lui trebuia să fie despre pocăință. Deci el era convins și ca urmare era preocupat să aducă mesajul care-i fusese încredințat, înainte de venirea lui Mesia. Ioan nu era preocupat să ridice clădiri sau să aducă programe educaționale. Ei le aveau și aveau oameni care se îngrijeau de aceasta; aveau preoți, rabini și intelectualii aceluși timp care puteau să se ocupe de aceasta.

În ce-l privește pe Ioan, el era convins că Mesia era deja pe pământ, și era convins că ei trebuiau să se pocăiască și să-și îndrepte căile înainte de venirea Lui. De aceea era preocupat să aducă Mesajul.

Dacă credem că venirea lui Mesia este aproape, cred că ar trebui să punem deoparte toate celelalte lucruri și să fim preocupați să ducem acest Mesaj în toate părțile, indiferent cât de departe ar trebui să mergem. Așa este. Desigur, dacă suntem convinși de aceasta. Dar noi predicăm că vine Mesia, apoi construim clădiri de milioane de dolari. Dacă vine Mesia, ce rost mai au toate acestea?

Vedeți, mărturia noastră, faptele noastre, vorbesc mai tare decât cuvintele. Dacă aș avea o sută de milioane de dolari, aș susține cu ei un program de misionariat care să trimită misionari în toată lumea, ca să pregătească o Biserică pentru El. Aș face aceasta pentru că sunt convins că Mesia vine în curând și ca urmare sunt preocupat ca Evanghelia să ajungă peste tot unde știu că poate fi dusă.

Eu sunt interesat de programele misionare. De aceea sunt în seara aceasta aici: ca alături de fratele Joseph și ceilalți misionari, să aduc Cuvântul Evangheliei și să văd că acest Cuvânt iese afară, fiindcă trebuie să meargă la orice neam, trib și popor, înainte de venirea Lui. Aceasta așteaptă El acum.

Eu nu cred că programul Lui urmărește ridicarea de clădiri sau afaceri educaționale în biserică, ci așteaptă ca Evanghelia să fie dusă pretutindeni. Eu cred că timpul este aici, de aceea ar trebui să ne grăbim să facem aceasta.

Ioan știa că era timpul pentru pocăință, de aceea cerea pocăință, astfel ca oamenii să se pregătească pentru venirea lui Mesia. Și dacă atunci era timpul pentru pocăință, astăzi cum este? Venirea Lui este aproape; El era cu ei. Haideți să facem repede o scurtă paralelă.

Ioan era atât de sigur de apropiata venire a lui Mesia, încât a spus: „...în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Ioan 1.26; Matei 3.11). Ioan nu îl cunoștea încă, dar știa că venirea Lui era atât de aproape încât era deja în mijlocul oamenilor.

Dați-mi voie să vă spun ceva, prieteni. Fraților, de ce mă condamnați, când Isus însuși a spus: „Cum a fost în zilele Sodomei, aidoma va fi și la venirea Fiului omului.”? Nu a promis El exact lucrurile pentru care voi mă numiți vrăjitor sau mai știu eu cum? Nu a promis El că se va întâmpla aceasta? Și atunci? Noi am găsit că în zilele Sodomei au venit trei îngeri să propovăduiască Mesajul. Întotdeauna există trei categorii de oameni: credincioșii, necredincioșii și formalistii, adică cei care pretind că sunt creștini. Cumva, ei ajung întotdeauna împreună.

Doi, din cei trei Bărbați, s-au dus să propovăduiască în Sodoma, la lotiți, care simbolizau fecioarele adormite. Ei au propovăduit pocăința, dar nu au făcut minuni, ci doar i-au lovit pe oameni cu orbirea. Desigur, noi știm că propovăduirea Evangheliei îl orbește pe necredincios.

Dumnezeu a luat un Billy Graham modern, l-a binecuvântat și l-a trimis ca mesager la lumea denominațională. El nu trage pumni, ci plasează lucrurile exact unde trebuie, fiindcă are o abordare a cuvântului pocăință, ca nimeni altul. Eu l-am auzit predicând. Da, și? Aceasta este slujba lui și aceasta trebuie să facă. El face ceea ce au făcut cei doi îngerii în Sodoma, confirmându-și slujba.

Dar Unul a rămas cu Avraam. Avraam nu reprezintă biserica rămasă în Sodoma, ci Biserica ieșită afară. Cuvântul „biserică” înseamnă „chemat afară.” Aici este un grup de oameni care au fost chemați afară din acel fel de viață, din acele lucruri, din acele organizații. Astfel, eu am fost baptist, alții au fost episcopali, prezbiterieni, catolici și așa mai departe. Vedeți? Chemați afară, aleși și puși deoparte; puși deoparte față de acele lucruri.

Priviți cum a venit Mesagerul la ei. Priviți-l pe Avraam. Cu câteva zile înainte de a fi vizitat de Dumnezeu, El i-a schimbat numele din Avram în Avraam, și din Sara în Sarai, iar când l-a vizitat, i-a zis:

„Avraam, unde este nevastă-ta, Sara?”

„Este în cort,” a răspuns Avraam, iar cortul era la spatele Lui.

Și El i-a zis: „La anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu.” (Geneza 18.10). Cu alte cuvinte: „Vei avea copilașul pe care l-ai așteptat douăzeci și cinci de ani.

Când a auzit aceste cuvinte, Sara a râs în sinea ei și a zis: „Eu, o femeie bătrână, să mai am plăceri cu domnul meu care și el este bătrân?” Ea avea nouăzeci de ani, ceea ce este într-adevăr dincolo de orice închipuire, fiindcă era de treizeci de ani în menopauză și trupul ei era ca și mort. Și totuși, Avraam „*nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,*” și a crezut Cuvântul Lui.

Aceasta ar trebui să facă și biserica de astăzi. Prin acel fiu făgăduit, El a adus la suprafață Sămânța Împărătească, pe Hristos. Astfel, Dumnezeu l-a făcut tatăl multor popoare, al Bisericii dintre neamuri care este sămânța împărătească a lui Avraam.

Noi ne pretindem sămânța împărătească a lui Avraam, dar când vedem Cuvântul confirmat înaintea noastră, Îl refuzăm, nu-L susținem sau chiar Îl negăm. Cum am putea fi sămânța lui Avraam când facem aceasta?

Priviți ce s-a întâmplat. Sara a râs în sinea ei și și-a zis: „Eu, o femeie bătrână, să mai am plăceri cu domnul meu bărbatul?” Atunci Îngerul a zis: „De ce a râs Sara?” deși stătea cu spatele spre cortul în care era ea.

Acum vrem să aflăm Cine era Îngerul acela. El nu și-a spus Numele, dar Avraam l-a numit „Dumnezeu.” Cuvântul folosit a fost „Elohim” care înseamnă „Atotputernic.” Dumnezeul cel Atotputernic. Și dacă Avraam l-a numit așa pe Cel cu care s-a întâlnit... Vedeți? Iar în Sodoma și Gomora era lumea formalistă. Aceasta s-a întâmplat înainte ca să cadă focul.

Și nouă ne-a fost vestit focul, dar înainte ca să se întâmple aceasta, a fost trimis un mesager care a predicat bisericii formale, așa cum s-a întâmplat în Sodoma. Biblia spune că sufletul lui Lot era chinuit din pricina păcatelor cetății.

Dar Cel care a mers la Biserica aleasă a făcut un anumit semn, iar Isus a spus:

„Cum a fost în zilele Sodomei, ai domni se va întâmpla și la venirea Fiului omului.”
Și totuși ei nu văd aceasta; nu pot înțelege.

Dacă priviți biserica, vedeți că ea a urcat de pe o treaptă pe alta, dar oamenii au ridicat garduri. Dacă luteranii n-ar fi ridicat garduri, ar fi pentecostali astăzi, pentru că biserica pentecostală este biserica luterană pe o treaptă mai înaltă.

Dacă ne facem o organizație, iar la sfârșitul învățaturii noastre punem virgulă: „Noi credem aceasta plus tot ce ne va mai da Dumnezeu,” este în ordine. Dar ei termină cu punct: „Noi credem aceasta, iar dacă tu nu crezi așa, nu mai veni la noi.” Vedeți, voi vă izolați. Așa este.

Noi trebuie să fim sinceri și doritori să-L primim pe Dumnezeu și tot ce are El pentru noi. Trebuie să-L primim cu inima deschisă. De aceea când oamenii de aici au respins Cuvântul lui Dumnezeu, păgânii de acolo sunt gata să-L primească, așa că Evanghelia va merge de la acest popor intelectual, la păgânii aceia care nu deosebesc stânga de dreapta. Acest lucru se întâmplă chiar acum. Exact. Este o plecare.

Ioan era sigur că-l va vedea pe Mesia, fiindcă a spus: „*El este printre noi.*”
Observați! Este o mare diferență între semnul arătării lui Isus și venirea Lui. Sunt două cuvinte diferite care înseamnă două lucruri diferite: arătarea Domnului și venirea Domnului.

Arătarea Domnului este acum, când El Se arată prin poporul Său, prin Duhul Lui care lucrează printre ei, dovedind că El este cu ei și-i pregătește pentru răpire fiindcă venirea Domnului va lua Mireasa Lui. Arătarea și venirea Lui.

Tot ce trebuie să facem, dacă putem crede, este să fim convinși și apoi preocupați. Întâi convinși, apoi preocupați. Îmi place aceasta.

Ioan știa că El era Mesia și L-a așteptat pentru că Dumnezeu îi spusese în pustie: „El va fi însoțit de un semn.” Astfel, când a văzut semnul, Ioan a știut că Acela era Mesia, așa că a spus: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*” Și a continuat: „*Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”* (Ioan 1.29,33).

Biblia promite că în aceste zile din urmă se vor întâmpla lucrurile pe care le vedem astăzi. Apoi vedem arătarea lui Mesia în forma Duhului Sfânt în biserică. Dacă viața unui păr ar fi altoită în viața unui platan, acel copac va rodi pere fiindcă aceea este viața ramurilor din copac. Nu contează cât de mică sau de mare este acea ramură, fiindcă viața din ea va produce acele roade. Și roada Duhului urmează Duhul sau Duhul produce roadele și semnele Evangheliei, fiindcă Isus a spus: „*Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred.*” Și așa este. Pentru cât timp? Până la venirea Lui, în toată lumea, la orice făptură. (Marcu 16.15-17).

Andrei, despre care am citit mai înainte, era un evreu obișnuit care s-a dus să-l asculte pe Ioan predicând și era sigur că acest profet știa despre ce vorbește.

Apoi într-o zi a venit în scenă Isus, despre care l-a auzit pe Ioan spunând: „Acesta este El,” așa că Andrei și-a zis: „N-am să-l critic pe Ioan și nici n-am să iau aceasta sus, ci voi merge să mă conving singur.” Aș vrea ca fiecare suflet de aici din Chicago să fie la fel de sincer ca el. Astfel, Andrei s-a dus și a stat toată noaptea cu El, iar după ce s-a convins, a devenit preocupat ca și altcineva să aibă ceea ce a primit el.

Dar mai întâi omul trebuie să fie convins, și singurul lucru convingător este manifestarea sau identificarea Evangheliei în tine. Când vezi că ai trecut din moarte la Viață și ai devenit o făptură nouă în Hristos Isus, aceasta este identificarea Duhului Sfânt. Exact așa.

Cum ar fi posibil ca Duhul Sfânt care a scris Biblia să nege ceea ce a scris? Vedeți,

El nu poate face aceasta. Aceasta este identitatea necredinței, este identificarea celui necredincios. Dar identitatea credinței este ceea ce a spus Isus: „Acele semne îi vor însoți pe cei ce cred în Mine.” Și noi știm că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu.

După ce a stat toată noaptea cu Isus, Andrei a devenit preocupat și de fratele lui. Aș vrea să avem mai mult timp pentru aceasta, dar frate și soră, eu cred că astăzi problema este cu bisericile noastre. Noi nu stăm destul ca să fim convinși. Astfel, mergem, dăm mâna cu păstorul, ne trecem numele în registrul bisericii, după care mergem acasă și ne numim membri ai bisericii dar nu avem nici o greutate pentru cei pierduți.

Noi nu suntem preocupați pentru misionarii de peste ocean; nu suntem preocupați de foametea de undeva. Noi avem burta plină, avem o biserică plină și drăguță și un păstor intelectual care nu spune nimic împotriva lucrurilor pe care le facem. Deci, se pare că suntem mulțumiți. De aceea nu suntem preocupați și nu ne interesează ce se întâmplă. Dar dacă ați fi convinși să Isus Hristos a înviat din morți și vă va judeca pentru păcatele voastre; dacă ați ști că venirea Lui este aproape și că Acesta este Duhul Sfânt identificat, ați fi preocupați și de alți oameni, ca să ajungeți la ei, ați fi la fel de preocupați ca Andrei.

Iacov nu a fost prea preocupat de ceea ce i-a făcut fratelui său, până într-o noapte când s-a luptat până în zori. El era mai timid și toată ziua stătea pe lângă mama lui, în timp ce Esau lucra tot timpul. Iacov a furat dreptul de întâi născut de la Esau, dar după o vreme nu a mai fost preocupat de aceasta pentru că prospera și o ducea bine.

Dar într-o noapte a intrat în legătură cu Dumnezeu și nu i-a mai dat drumul. El nu a spus: „Oh, mai bine mă duc de aici!” Aceasta este diferența dintre Iacov și mulți oameni...

Duhul Sfânt vine asupra unui păcătos sau asupra unui critic și încearcă să-l

convingă. Așa s-a întâmplat cu Augustin din Hippo. Dar în loc să meargă în biserica lui Irineu și să primească Duhul Sfânt, s-a dus în Africa, la Hippo, iar mai târziu a fost unul din cei care au semnat proclamația că era în ordine ca toți creștinii care nu credeau în biserica catolică să fie dați la moarte. Și istoria martirilor menționează șaiszeci și opt de milioane de oameni care au fost omorâți de biserică. Vedeți? El a avut șansa să primească Duhul Sfânt, dar nu a fost convins că Acela era Duhul Sfânt și astfel, ați văzut de ce a devenit preocupat?

Iuda a avut aceeași șansă ca și ceilalți ucenici, dar nu era convins că Isus era Mesia. Și ați văzut ce s-a întâmplat. El nu a fost preocupat de Isus deoarece nu a fost convins pe deplin dacă El avea sau nu dreptate. Deci trebuie să fim convinși.

Iacov s-a luptat toată noaptea cu acel Bărbat și nu l-a alungat, ci s-a ținut de El. Oh, aș vrea să mai avem încă o jumătate de oră... Iacov s-a ținut de El până când a primit ceea ce căuta. I-a trebuit o noapte întreagă pentru aceasta, dar a stat acolo. El a vrut să fie convins pe deplin și a stat acolo până când Dumnezeu i-a schimbat umblarea.

Aceasta este problema astăzi: că noi nu așteptăm până când suntem convinși; și nu umblăm ca și creștinii. Dacă ați sta destul de mult cu El, El v-ar face să umblați diferit, să vorbiți diferit, să trăiți diferit, să vă purtați diferit, să dormiți diferit și să fiți diferiți. Problema este că nu stăm destul de mult cu El și nu ne ținem de aceasta. Dar Iacov s-a ținut.

El a spus: „Nu voi pleca de aici până nu mă conving pe deplin.” Amin. Când iei o făgăduință a Domnului, te ții de ea și nu-i dai drumul, ci stai acolo până când vezi că Dumnezeu vine în scenă, dovedești că ești convins. Și când ești convins, devii preocupat și de alții. Atunci este ceva care te face să fii preocupat.

Când s-a întâlnit cu fratele său, Iacov a trimis înainte vitele și toate celelalte. După ce a fost preocupat că acolo era Dumnezeu și s-a luptat cu El, Iacov a devenit preocupat de bunăstarea fratelui său. Aceasta ne trebuie și nouă.

Şamgar. Poate mulţi din voi nici nu aţi citit despre el. Este scris un singur verset despre el (Judecători 3.31) şi cred că este al treisprezecelea judecător al lui Israel.

În zilele acelea filistenii veneau în Israel şi le luau recoltele pe care le aveau, iar familiile lor mureau de foame. Dacă bărbaţii spuneau ceva, îi omorau, le omorau femeile, le batjocoreau fetele, le luau recoltele şi apoi se întorceau acasă şi trăiau toată iarna în belşug.

An după an aceşti filistenii veneau şi făceau acelaşi lucru. Astfel, într-o zi, după ce şi-a adunat grâul, sârmanul Şamgar a auzit gălăgie pe drum. Imediat a privit spre soţia lui şi spre micuţii lor slabi şi aproape morţi de foame, fiindcă era preocupat de familia lui.

Şi ce a văzut când a privit pe drum? Şase sute de filistenii înarmaţi veneau să ia toată recolta adunată în vară. El ştia că dacă nu face ceva, soţia şi copiii lui vor muri de foame în iarna aceea. Şamgar ştia că trebuie să se întâmple ceva, fiindcă era îngrijorat pentru familia lui. În clipa aceea un singur lucru putea fi făcut, aşa că s-a gândit: „Eu nu sunt soldat şi nu ştiu să mânuiesc nici sabia şi nici altă armă. Iată că afară sunt şase sute împotriva mea. Ce mă voi face? Eu sunt îmbrăcat cu hainele de fermier, iar ei sunt soldaţi bine instruiţi, bine înarmaţi şi cu armuri groase, o oştire mare şi puternică.” Stătea acolo şi se îngrijora pentru familia lui, dar după un timp a fost convins că avea dreptate. Amin. El era evreu; era tăiat împrejur; era în legământ cu Dumnezeu prin Cuvântul pe care i l-a dat lui Avraam, deci avea un drept ca să fie apărat de Dumnezeu împotriva vrăjmaşilor lui.

În clipa aceea, Duhul a venit peste el, aşa că Şamgar a apucat un otic de plug, a ieşit pe uşă afară şi a doborât şase sute de filistenii. De ce? Pentru că a fost convins. Amin.

Dacă grupul de oameni din locul acesta ar deveni atât de convinşi că Dumnezeul care a putut s-o facă pe o femeie să vorbească în limbi şi pe un bărbat să procească; dacă am fi convinşi că puterea lui Dumnezeu a venit peste păcătoşi şi

a făcut din ei creștini... dacă am fi absolut convinși că este Dumnezeu, am avea cu adevărat o mare trezire în Chicago. Oh, ei ar veni și ne-ar închide încă înainte de a se face dimineață, fiindcă locul acesta ar fi în clocot din pricina Evangheliei și a mărturiei puterii învierii. Atât ați fi de convinși.

Noi trebuie să fim convinși că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu luați ce a spus nu știu care organizație, ci luați ceea ce spune „Așa vorbește Domnul.” Ei ar putea greși, dar Cuvântul Lui nu poate greși. Astfel, dacă Cuvântul este contrar părerii lor, înseamnă că părerea lor este greșită, dar Cuvântul este corect. Da, această Biblie spre care arăt, este adevărată.

Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam că sămânța lui va birui porțile vrăjmașului, iar Șamgar a crezut aceasta, deși toate lucrurile erau împotriva lui.

Dumnezeu are nevoie doar de un om; El are nevoie să apuce un singur om în mâna Sa. Lumea va crede că este nebun, dar el va propovădui Evanghelia pe deplin convins că Isus Hristos a rămas Același ieri, azi și în veci. El va sta credincios împotriva a tot ce se vede și va merge înainte fiindcă este convins pe deplin că Dumnezeu este Dumnezeu.

Dacă El a fost odată Dumnezeu, este încă Același Dumnezeu. Dacă n-ar fi așa, înseamnă că El n-a fost de la început Dumnezeu. Așa este. El este infinit; este Atotputernic, Omniprezent, Atotștiutor și Infinit. Oh, El este Dumnezeu!

El este Același Dumnezeu care a despiciat Marea Roșie; este Același Dumnezeu care l-a scos pe Daniel din groapa cu lei și pe tinerii evrei din cuptorul încins. El este Același Dumnezeu care l-a înviat pe Isus Hristos în dimineața de Paști; este Același Dumnezeu care s-a revărsat în ziua Cincizecimii. Este Același Dumnezeu care l-a înviat pe Lazăr; El este Același ieri, azi și în veci și sunt convins că Acesta este Duhul Sfânt.

Petru a spus în ziua de Rusalii: „...aceasta este ce a fost spus...” (Fapte 2.16). Astfel, dacă Acesta nu este El, voi aștepta până când vine, fiindcă sunt convins că este Evanghelia, este demonstrația puterii învierii și arătării Domnului Isus în acest timp din urmă, pentru a pregăti răpirea Miresei Sale.

Dacă Șamgar ar fi spus: „Un moment! Eu văd că vin filistenii, dar trebuie să mă duc puțin la școală ca să învăț cum să mă duc cu ei cu un crez denominațional,” n-ar fi obținut biruința. Dar el l-a luat pe Dumnezeu și făgăduința Sa care îl încredința că va birui porțile vrăjmașului. Astfel, a luat acel otic de plug și și-a croit cale spre biruință. Amin. De ce? Fiindcă a fost convins că dacă Dumnezeu a fost Dumnezeu, este Același Dumnezeu și pentru el.

Nu sunteți convinși că Dumnezeul care a fost în Vechiul Testament este Dumnezeul Noului Testament și este Același Dumnezeu și astăzi? Biblia spune în Evrei 13.8 că „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*”

Moise a socotit „*ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.*” (Evrei 11.26). De aceea a lăsat tronul, și a luat calea sclavilor săraci și analfabeți. De ce? Pentru că a socotit că bogăția lui Hristos, Viața veșnică, este mai mare decât slava acestei lumi.

Pot să aibă câtă slavă vor! Dar Dumnezeu vrea astăzi bărbați și femei care nu sunt interesați să ridice clădiri mari de milioane de dolari pentru niște organizații; vrea oameni care să accepte Cuvântul Său simplu și să-L propovăduiască din toată inima, așteptând ca puterea lui Dumnezeu să Se manifeste și să confirme că El este Același Dumnezeu dintotdeauna. Amin.

Dacă Șamgar ar fi așteptat până ar fi învățat toate crezurile și acele lucruri, aceasta ar fi fost tot ce-ar fi avut, dar el n-a așteptat. Nu domnilor, ci a trecut la acțiune.

Astăzi noi trimitem misionarii noștri. Priviți ce diferență este în trimiterea misionarilor chiar și în rândurile pentecostale. Astfel, înainte ca să poată pleca peste hotare, misionarii noștri trebuie să fie examinați de un psiholog ca să fie evaluați mintal. Așa este. Eu am trecut personal prin aceasta. Da, trebuie să te supui unui test mintal și apoi doctorul îți pune diagnosticul. Poate doctorul este un necredincios, dar trebuie să te testeze mintal. Dar ceea ce ne trebuie nouă astăzi nu este un test mintal, ci ne trebuie testul care să spună dacă credem Cuvântul lui Dumnezeu sau nu. Dacă nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă că este ceva pe dos cu tine. Poți avea tot felul de diplome și grade, fiindcă dacă nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu, ești un necredincios. Așa este.

Ei spun că trebuie să faci zece ani de școală ca să înveți să fii misionar. Este groaznic. Zece ani ca să afli dacă poți învăța limbajul. Și ce faci când începi să vorbești? Le pocești așa cum au făcut germanii aceia când au început să vorbească engleza. Așa este. Nici nu știi despre ce vorbește.

Unii nici măcar nu au din ce să învețe. Cum vei învăța limba? Ce rost are dacă nu poți dovedi nimic după ce ai ajuns acolo? Devii ca ei și faci aceleași lucruri ca ei. Așa este.

Noi nu trebuie să învățăm o limbă, ci trebuie să învățăm limbajul ceresc adus jos din ceruri prin puterea Duhului Sfânt: limbajul Evangheliei care spune că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

Cât de diferiți sunt oamenii de astăzi față de cei de la Cincizecime! Ei nu au fost supuși nici unui test psihologic și nu au trebuit să meargă la școală. Nu există nici o dovadă că ar fi fost acolo și n-au trebuit să aștepte zece ani, ci doar zece zile, și toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Ei au stat acolo și au așteptat până când au fost convinși că aceea era făgăduința.

Dar dacă ar fi așteptat numai șapte zile? Dacă Andrei i-ar fi spus lui Filip: „El ne-a spus să venim aici sus și să așteptăm. Eu cred că-L avem deja, așa că haideți să-L

acceptăm prin credință!?”

Dacă Petru i-ar fi spus lui Ioan: „Știi ce? El ne-a spus să venim aici sus și uite că stăm aici de nouă zile. Eu cred că ar trebui să acceptăm aceasta prin credință și să intrăm în slujbă.”? Dacă ar fi făcut aceasta, n-ar mai fi avut nici o slujbă.

Isus le-a spus clar: „...voi trimite peste voi făgăduința...” (Luca 24.49). Care făgăduință? Ei puteau merge în Isaia 28.10-12, unde scrie: „Căci dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.” -

Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia, Domnul.

El îi zicea: „Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!” Dar ei n-au vrut să asculte.” Așa este.

Și Ioel 2.28-32: „După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise, și tinerii voștri vor avea vedenii.

Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.

Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum;

soarele se va prefăce în întuneric, și luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe

muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul.”

Ei au așteptat până când Dumnezeu a trimis jos puterea convingătoare a dovezii că Duhul Sfânt era acolo; câte o limbă de foc s-a așezat pe fiecare dintre ei.

Când au ajuns în stradă, ei, care nu puteau vorbi nici măcar limba lor, au vorbit în limbile oamenilor care erau prezenți acolo și îi ascultau. Amin. Ei au fost convinși pe deplin că Acela era Hristos cel înviat, fiindcă L-au văzut făcând minuni, așa cum a făgăduit, și din cauza aceasta au pus pământul pe jar în timpul acela și Evanghelia s-a răspândit pretutindeni. Ei erau convinși fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu S-a manifestat prin ei. Cât de diferit este lucrul acesta față de ceea ce este între pentecostali! Cât de diferit era totul!

Ei n-au fost duși la nici un psiholog ca să fie testați mintal. Nu, nu. Testul mintal este să vezi cât de departe au ajuns în Duhul. Da, da. Unii dintre ei nu aveau nici măcar atâta educație cât să-și scrie numele. Așa este. Ei nu puteau să-și scrie nici numele, dar erau convinși și preocupați.

Dacă ei au fost convinși și L-au avut pe Dumnezeu în inimile lor, trebuiau să fie și preocupați, pentru că Hristos a fost atât de preocupat de păcatele lumii încât Și-a dat viața pentru aceasta. Astfel, dacă Același Hristos ar fi în voi, ați fi convinși că El este și ați fi și voi preocupați. Așa este.

Necazul este că noi nu suntem preocupați să aducem Evanghelia. Dacă un predicator este chemat să predice într-un loc micuț sau să facă vreo lucrare pentru Domnul, dacă nu este plătit bine și primește mai mult în altă parte, va merge acolo, pentru că nu este încă convins de chemarea lui Dumnezeu în locul acela.

Dacă ești convins pe deplin, nu te va interesa că mănânci pâine de porumb și bei numai apă, în timp ce ceilalți predicatori mănâncă trei mese cu carne și umblă în

Cadillac-uri cu aer condiționat. Nu-ți mai pasă.

Dacă ești chemat de puterea lui Dumnezeu, de Duhul care L-a ridicat pe Isus din morți, și Îl vezi lucrând, vei fi preocupat și de mântuirea fratelui tău. Atunci nu vei fi preocupat doar să-i strângi mâna și să-i treci numele într-un registru, ci te va preocupa faptul că el trebuie să fie născut din nou din Duhul lui Dumnezeu; că trebuie să aibă în viața lui puterea lui Hristos care îl schimbă de la moarte la Viață, astfel încât să fie o piatră vie, să fie înviat și moștenitor în Împărăție, și să stea în locurile cerești în Hristos.

Atunci nu vei mai merge într-o adunare în care S-a revărsat Duhul Sfânt, ca să batjocorești. Nu vei face aceasta dacă ești convins, iar dacă ești convins, devii preocupat. Dar mai întâi trebuie să fii convins, apoi devii preocupat.

Ei n-au așteptat să primească educație; n-au așteptat să termine o școală mare; n-au așteptat să primească nu știu ce hârtii sau altceva de felul acesta, pentru că Îl aveau pe El. Aceasta era tot ce le trebuia. Și oamenii la care mergeau erau pe deplin convinși că aceasta-i tot ce le trebuia oamenilor, iar eu sunt convins de același lucru.

Noi n-avem nevoie de toate lucrurile acestea așa-zis creștine, care merg împreună încercând să se unească în Consiliul Mondial Bisericesc. Cum vom putea înainta când se amestecă necredința și toate lucrurile? Ceea ce ne trebuie nouă este o credință de modă veche care să omoare păcatul... și Duhul Sfânt propovăduit în puterea învierii. Luați o măsură din trezirea apostolului Pavel și Duhul Sfânt al Bibliei ca să-i convingeți pe oameni.

Noi trebuie să-L vedem pe Hristos printre noi făcând exact ce a spus: „...*cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.*” (Ioan 14.12).

„...*Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” Amin.” (Matei 28.20).
Eu sunt convins că El este aici, pentru că a promis aceasta. El a spus că va fi aici:
„...*unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.*” (Matei 18.20).
Dacă nu este așa, înseamnă că nici restul nu este adevărat, fiindcă, ori este totul adevărat, ori este totul greșit.

Eu cred că fiecare Cuvânt este adevărat; cred că El este acum aici; cred că Același Duh Sfânt care S-a revărsat în ziua Cincizecimii este în seara aceasta aici, în Chicago. Eu am o parte din El în inima mea și sunt convins că este Același Duh Sfânt, Același lucru. Aceasta mă face să fiu preocupat să duc acest Mesaj și fratelui meu metodist, fratelui meu baptist, oriunde ar fi.

Eu sunt convins că Acesta este Dumnezeu și sunt convins că Isus vine; sunt convins că aceasta este ultima Lui arătare în forma Duhului Sfânt din timpul din urmă, deoarece profetul a spus: „...*spre seară se va arăta lumina.*” (Zaharia 14.7).
Eu sunt convins că Scriptura S-a împlinit.

Eu sunt convins că lumea, ordinea mondială, cosmosul, se află în pragul distrugerii. Sunt convins că venirea Domnului este aproape; sunt convins că ceea ce avem este Duhul Sfânt și că Chicago a fost scuturat, dar nu carnea de tun de afară din stradă, aceste femei îmbrăcate imoral, acești bețivi și clădirile, ci copiii Tăi.

Eu nu mă duc la biserică să iau bănuțul acela ușor de pâine, hostia, fiindcă nu cred în așa ceva. Mirosind a whisky, ei au numele scris într-un registru, se numesc creștini și merg să ia așa-zisa cină, dar eu nu cred în așa ceva.

Eu cred că Biserica lui Isus Hristos este un grup chemat afară care a fost sfințit prin sângele lui Isus Hristos și pus deoparte pentru slujbă; cred că ceea ce vedem în mijlocul nostru este arătarea Domnului Isus Hristos, așa cum a spus El.

Amintiți-vă că în zilele Sodomei a venit un Om care a stat cu Avraam, și a mâncat

și a băut. În acel Om era Dumnezeu, arătând că El Se va arăta în zilele din urmă în Biserica Sa care este Mireasa, într-un trup omenesc, și că ea va face aceleași lucrări pe care le-a făcut și El. Amin. Eu cred aceasta.

Cineva spune: „Ești nebun, predicatorule!”

Ei bine, lăsați-mă în pace dacă sunt nebun, fiindcă sunt mai fericit așa, decât cum am fost înainte.

Deci ei erau convingși; erau convingși că tot ce le trebuia era Isus, și tot ce le trebuia oamenilor era tot Isus.

Dar ce facem noi în Africa? Mergem acolo și-i învățăm să citească, să scrie și să socotească. Apoi ce facem? Ce devin ei după aceea? Sunt candidați pentru iad de două ori mai mult decât erau înainte. De ce? Ei au păcatele lor tribale și mai iau și păcatele omului alb. Așa este. Îi facem mai răi decât au fost la început. Așa este.

El este un ucigaș, apoi devine un violator și de toate. Bea whisky de la omul alb și ia păcatele lui. Dacă ar fi făcut așa ceva în tribul lui ar fi fost omorât pentru aceasta. Așa este.

Ei bine, el n-are nevoie de educație, ci are nevoie de salvare; are nevoie de puterea învierii ca să-i schimbe inima. Amin. Așa este.

Ucenicii erau convingși că tot ce le trebuia era El și știau că numai El le putea rezolva toate nevoile pe care le aveau. Ei nu aveau nici un carnet de membru și nu le trebuia o organizație care să-i susțină, pentru că Îl aveau pe Isus; El era tot ce le trebuia. Cred că biserica ar trebui să uite aceasta când vine o trezire în oraș și să nu mai întrebe: „Unde este mandatul tău de membru? Cine te susține?”

Susținătorul nostru este Hristos. El este mărturia noastră, fiindcă noi suntem martorii Lui. De aceasta are nevoie Chicago, nu de o mare colaborare cu cineva. Ei au nevoie de puterea lui Hristos, de identificarea Duhului Sfânt care schimbă inimile oamenilor și face din ei făpturi noi. După ce sunt convinși, ei vor fi preocupați. Toți au avut nevoie de Hristos, iar astăzi este la fel. Tu nu trebuie să aștepti să mergi treizeci și cinci de ani la școală, fiindcă atunci ești prea bătrân ca să mai umbli înapoi și încolo. Ce trebuie să faci? Să propovăduiești Evanghelia. Da, domnilor. Ei n-au nevoie de educație; nu mergeți să-i educați, ci mergeți să-i salvați, pentru că aceasta v-a cerut Isus. Așa este.

Cred că mulți dintre voi îl cunoașteți pe marele misionar Hudson Taylor care a mers în China. Acolo era un băiat indian, nu chinez, care a fost salvat și a primit Duhul Sfânt. El s-a dus la domnul Taylor și i-a zis:

„Domnule Taylor, ce trebuie să fac? La ce școală să merg? Ce să fac? Să urmez anii de școală pe care îi cere biserica?”

Și domnul Taylor i-a răspuns:

„Du-te afară câtă vreme candela ta arde și nu aștepta să o încerci dacă arde sau nu.”

Același lucru îl spun și eu. Nu trebuie să aștepti să testezi și să testezi, să treci prin tot felul de probleme și neazuri și toată această școală ca să obții o diplomă sau un doctorat în divinitate. Dacă ai așa ceva, este în ordine, dar dacă nu ai, du-te în câmp cât timp candela ta este aprinsă. Dacă nu poți face mai mult, spune-le doar că trebuie să ardă și arată-le cum se poate aprinde candela lor. Aceasta-i tot. Dacă Dumnezeu aprinde candela ta, du-te și spune-le și altora cum a aprins-o. Amin. Tu spune-le doar cum s-a aprins candela ta, iar Dumnezeu Se va îngriji de restul. Tot ce trebuie să faci este să aprinzi candela cu Foc de la altar, iar Dumnezeu va veni și va dovedi aceasta prin puterea Duhului Sfânt, dovada învierii lui Hristos.

Lăsați-i în pace, nu-i educați! Nu încercați să-i învățați tot felul de lucruri. Priviți ce am ajuns noi din cauza aceasta: niște păgâni care neagă Cuvântul lui Dumnezeu și au doar o formă de evlavie. Era mai bine să nu fi auzit deloc. Așa este. Ceea ce ne trebuie nouă sunt candelile aprinse, vieți care ard cu flacăra puterii învierii lui Hristos și răspândesc Lumina pe care a dat-o El.

Nu așteptați până când ardeți pe jumătate încercând să învățați vreo limbă străină sau să primiți trecere înaintea vreunei organizații. Dă-i drumul când începe să ardă Lumina. Amin. Spune-le doar ce experiență ai avut când s-a aprins și poate se va aprinde și candela lor de la Lumina ta. Da, domnule.

Bărbatul care s-a născut orb este un exemplu bun pentru noi. Biblia spune că Isus a trecut pe acolo și i-a dat vederea. Imediat au venit toți doctorii în filozofie, medicii, fariseii și preoții templului și au încercat să-i aducă tot felul de argumente filozofice.

El nu știa nimic despre teologie, dar frate, avea singurul lucru care îi trebuia: avea experiență. Încercați să-i aduceți argumente unui asemenea om; încercați să-i spuneți că nu poate vedea și el vă va arăta imediat că vede. Așa este. El nu putea înțelege toate argumente aduse de ei, dar cu siguranță i-a pus pe jar când le-a spus: „Este ciudat că Omul acesta poate deschide ochii unui orb, iar voi care pretindeți că sunteți cineva, nu știți nimic despre El.”

Ei i-au zis: *„Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că Omul acesta este un păcătos.”*

Dar orbul le-a răspuns: *„Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.”* (Ioan 9.24-25).

Dacă vreți, puteți spune că sunt nebun, sau puteți spune că nu sunt în voia lui Dumnezeu, dar eu vă pot spune un singur lucru: „Odată am fost păcătos, dar am fost salvat, iar acum sunt plin de bucurie în Domnul Isus fiindcă știu că mi s-a

întâmplat ceva.”

Așa cum a spus odată o soră de culoare: „Vreau să știți un lucru. Eu nu sunt ceea ce vreau să fiu și nici ceea ce trebuie să fiu, dar un lucru este sigur: nu mai sunt ce am fost.”

Acesta este un lucru bun. Să știi că ai trecut de la moarte la viață; să știi că ești apucat de Dumnezeu și te scutură până când se schimbă viața ta, până când se schimbă totul în tine și devii o făptură nouă. Amin. Aceasta ne trebuie: niște candelă aprinse. Da, domnilor.

Orbul putea să vadă; era un lucru sigur, de aceea nimeni nu se putea certa cu el în privința aceasta. Poate i-au spus una și alta și probabil el nu a înțeles toată doctrina templului și așa mai departe, dar a avut o mărturie puternică o experiență reală, care a însemnat mai mult decât au putut produce ei.

Cu toată teologia lor, ei n-au putut produce nici măcar un caz. Și pentru că n-au putut să-l contrazică, l-au lăsat în pace. Adică, l-au luat și l-au aruncat afară din clădire. Aceasta a fost atitudinea lor atunci, iar astăzi se întâmplă la fel. Dar încă mai există: „Odată am fost orb, dar acum văd.” Amin.

Mărețul har m-a mântuit

Pe mine din păcat!

Pierdut am fost, dar m-a salvat

Și orb, dar acum văd.

Doar harul mi-a învățat inima

Nicicând să nu se teamă

Doar harul m-a eliberat de teamă.

Ce bucuros m-am simțit când harul mi-a arătat

Atunci când am crezut.

Oh, aș vrea ca aceasta să fie povestea mea! Marele evanghelist Dwight Moody a avut o trezire chiar aici în Chicago. Voi știți că el era un om fără educație și ei l-au urât. Dar deși nu avea nici o educație, s-a dus la Londra, în Marea Britanie, ca să le vorbească acelor orășeni. Și într-o seară, în timp ce se afla în fața a mii de oameni, a început să citească din Biblie. A încercat să pronunțe un cuvânt cât se poate de corect, dar nu a reușit. S-a scărpinat în cap și a încercat din nou, dar degeaba. A încercat și a treia oară, dar tot nu a reușit să-l pronunțe corect. Atunci a privit în sală și a văzut că orășenii aceia erau gata să izbucnească în râs, așa că a închis Biblia și s-a rugat: „Dumnezeule, eu nu știu ce înseamnă, dar Te rog să-mi descoperi Tu.”

Frate, a primit ceva care a zguduit tot ținutul, peste tot. Da, domnilor. Poate nu a putut pronunța cuvântul acela, dar Dumnezeu i-a dat puterea aceluia Cuvânt. Da, Dumnezeu i-a dat ceva care a zguduit Anglia. Așa este. În seara aceasta, și noi avem nevoie de ceea ce a avut el atunci. Moody n-a putut pronunța corect acel cuvânt, dar Dumnezeu a venit în scenă și a dovedit că ceea ce a vorbit el era Cuvântul Său. Da, domnilor.

Vă amintiți de bătrânul Buddy Robinson? El era foarte preocupat de oameni. De ce? Pentru că era convins. Eu am citit despre unchiul Buddy, cum îl numeam noi,

care a fost un stâlp al bisericii nazarinene. Nu demult, am citit cartea sa. El avea o măgăriță pe care a numit-o Ellie. El voia să trăiască sfințenia și credea că ar trebui să ne abținem de la păcat. Se zice că își ara porumbul, dar nu putea nicicum s-o facă pe măgăriță să meargă drept. Astfel, s-a înfuriat pe Ellie pentru că nu mergea drept, dar curând a realizat că nici el nu mergea drept. La un moment dat, măgărița i-a călcat porumbul în picioare, iar el s-a înfuriat atât de tare pe ea încât a smucit-o de câteva ori, iar când furia i-a ajuns la culme, s-a dus la ea și a mușcat-o de ureche cât a putut de tare.

Bătrâna măgăriță a luat-o la fugă, apoi s-a oprit. El s-a dus și s-a așezat pe o grămadă de pietre, iar în timp ce stătea acolo se gândea: „Nu sunt eu un fățarnic care predică despre sfințire, în timp ce port încă între dinți părul măgăriței?” Știți, unchiul Buddy avea simțul umorului.

El s-a întors spre măgăriță și i-a zis: „Ellie, îmi pare rău că ți-am făcut aceasta. Te rog să mă ierți.” Atunci ea s-a uitat la el cu ochii ei căprui și mari, iar Buddy spunea: „Bătrâna Ellie s-a uitat la mine ca și cum ar fi zis: „Nu, nu te iert, pentru că dacă nu te pocăiești mai mult, cu pocăința pe care o ai acum o să-mi faci din nou aceasta.” Deci cam așa stau lucrurile...

... Înainte de a deveni preocupat, tu trebuie să fii convins. Nu credeți aceasta? Da, domnilor.

Odată am avut o trezire într-un ținut, iar într-o seară când am făcut chemarea la altar, a venit în față un fermier în salopetă. El s-a plecat și a întrebat:

„Vrei să spui că acest Duh Sfânt este pentru mine?”

„Da, domnule,” am răspuns eu.

„Și cum pot să-L primesc?”

”Așa cum spune Biblia.”

„Bine. Atunci iată-mă, vreau să-L am și eu.” Spunând aceasta s-a plecat și s-a rugat puțin. Apoi s-a uitat în sus și a spus: „Așa nu ajung nicăieri.”

„O clipă,” i-am zis eu. „Tu ești de vină, nu făgăduința lui Dumnezeu.”

Atunci s-a rugat din nou, iar pe la două dimineața L-a primit. Vedeți? El era schimbat. Nu avea nimic în afară de o camionetă veche, și o experiență pe care tocmai o trăise. Și știți ce a făcut? După ce a fost convins că Acela era Dumnezeu, a devenit preocupat de comunitatea lui. Astfel, până la încheierea trezirii, bătrânul acela cu camioneta lui veche, a adus la mântuire încă douăzeci de oameni. Vedeți? El nu avea școală, dar era convins că avea dreptate.

Noi avem mai mult decât o noapte și mă întreb dacă putem fi la fel de preocupați ca fermierul acela.

Și Samson era convins că Dumnezeu era Dumnezeu. El era convins că atâta timp cât avea cele șapte șuvițe pe spate, Dumnezeu era cu el și făgăduința pe care i-o dăduse îi aparținea.

El era preocupat de poporul său și n-a avut nevoie decât de o falcă de măgar și a răpus cu ea o mie de filistenii. De ce? Pentru că a fost convins și apoi a devenit preocupat.

David era convins că Dumnezeu era Dumnezeu și era preocupat de oile tatălui său. Nu avea cu ce să se lupte, dar după ce a fost convins a devenit preocupat, așa că

s-a dus după oaia tatălui său și a adus-o înapoi. Da, domnilor.

Am putea sta aici încă o oră și să vorbim despre aceasta, dar vă voi mai spune un singur lucru. Ce ziceți de fratele Boze, de aici? El nu este înregistrat nicăieri și nu este sponsorizat de nimeni, dar este convins că oamenii aceștia au nevoie de Evanghelie și este preocupat de aceasta. De aceea încearcă să le aducă Evanghelia. Și mă gândesc că dacă el este preocupat, ar trebui să fim și noi, nu credeți aceasta?

Dacă el este convins că ei au nevoie, și noi toți suntem convinși, și doctorul care a venit aici este convins și ceilalți misionari sunt convinși, atunci ar trebui să fim cu toții preocupați. Nu credeți și voi aceasta? Noi ar trebui să fim preocupați.

Tu zici: „Și ce trebuie să fac?”

Aceasta îmi amintește de ceva ce am văzut într-un ziar. Acolo era poza unui tată și a unei mame, care băuseră toată noaptea, iar duminică dimineața dormeau între sticlele împrăștiate peste tot și înconjurați de mucuri de țigară. Pe perete aveau o poză cu chipul lui Hristos, iar Biblia era în dulap. În timpul acela s-a trezit băiatul mai mic, s-a spălat și a luat micul dejun, după care a bătut la ușa părinților și i-a întrebat: Pe mine cine mă duce la școala duminicală?” dar nimeni nu era preocupat de aceasta.

Eu cred că ar trebui să fim preocupați. Cred că ar trebui să-l susținem pe fratele Boze și pe ceilalți misionari, cu tot ce avem.

Primul lucru pe care îl avem de făcut este să fim convinși că vine Isus. Acesta este programul Lui, de aceea ar trebui să fim preocupați de fratele nostru negru, galben sau alb. Ar trebui să fim preocupați de oamenii de acolo, iar dacă nu putem merge, să facem tot ce putem ca să-i sprijinim pe cei pe care i-a chemat Dumnezeu. Haideți să ne plecăm capetele.

Când cărbunele aprins a atins profetul

Făcându-l cât se poate de curat,

Când Glasul lui Dumnezeu a spus:

„Cine va merge pentru noi?”

Atunci a răspuns: „Stăpâne, iată-mă, trimite-mă!”

Vorbește-mi, Doamne! Vorbește-mi, Doamne,

Vorbește grabnic și îți voi răspunde,

Vorbește-mi, Doamne! Vorbește-mi, Doamne,

Vorbește și grabnic voi răspunde.”

Uitați-vă în acest oraș, uitați-vă în țara noastră:

Milioane mor în păcat și rușine

Ascultă strigătul lor amar

Grăbește, frate, grăbește-te să-i salvezi.

Răspunde degrabă: „Stăpâne, iată-mă!”

(Dacă nu poți merge tu, să trimită pe cineva.)

Vorbește-mi, Doamne! Vorbește-mi, Doamne,

Vorbește grabnic și îți voi răspunde,

Vorbește-mi, Doamne! Vorbește-mi, Doamne,

Vorbește și grabnic voi răspunde.”

(Fratele Branham continuă să fredoneze cântarea). În timp ce cântă muzica și cântați și voi, sunteți convinși? Sunteți convinși că Dumnezeu este aici? Puteți fi convinși că Dumnezeu este aici? Puteți fi convinși că Duhul Sfânt este aici? Sunteți preocupați?

Tată ceresc, ne gândim la Isaia despre care poetul a scris versurile acestea frumoase. El s-a rezemat mult timp pe umărul împăratului, dar Dumnezeu i-a luat suportul de sub el, iar atunci s-a dus la altar. Dumnezeule, uneori trebuie să iei suportul de sub noi și să lași lumea să ne întoarcă spatele; uneori îi lași chiar și pe prieteni să facă aceasta, iar atunci suntem jos.

Apoi, el i-a văzut pe serafimi zburând prin clădire, iar în clipa aceea a înțeles că trăia printre oameni necurați și cu buze necurate. El a văzut aceasta înainte de a-i vorbi Dumnezeu. Oh, Dumnezeule, vorbește! Vorbește, Doamne, și îți voi răspunde.

Tată, astăzi ne predăm Ție, în slujbă. Noi chemăm sincer, din inimă, Glasul lui Dumnezeu ca să ne vorbească. Încearcă-ne, Doamne, și curățește-ne! Fă-ne să intrăm chiar acum în purgator, curățește-ne sufletele de necredință și ajută-ne să ne putem separa de crezurile și obiceiurile acestei lumi, fiindcă ne dăm seama că nu mai avem mult de mers. El este la ușă!

Noi vedem că Israelul este un stat independent. Vedem cât de perfect se potrivesc cu națiunea aceasta, cum au mers și au ocupat țara, izgonindu-i pe băștinași, exact cum am făcut și noi. La început, ei au avut oameni mari ca Iosua, David și Solomon, dar în final l-au avut pe Ahab și Izabela lui.

Tată, noi l-am avut pe Washington și Lincoln, dar mă întreb încotro ne îndreptăm acum? Oh, Dumnezeule, astăzi avem nevoie de Ilie. Te rugăm să ne vorbești, Tată. Binecuvântează inimile noastre și arată-ne care este voia Ta, ca să știm ce să facem.

Binecuvântează-i pe lucrătorii de aici, Doamne. Mulți vin din diferite organizații și denominațiuni. Îngăduie ca atunci când se vor întoarce, să fie o lumină care să nu poată fi scoasă afară și nici ascunsă sub vreun crez. Fă-i să răspândească Lumina lui Dumnezeu care a fost aprinsă în inimile lor de Duhul Sfânt.

Binecuvântează-i pe fiecare. Binecuvântează-l și pe scumpul nostru frate. Mi-l amintesc cum a stat în urmă cu trei ani, cu brațele în jurul meu și a plâns, iar Tu ne-ai vorbit chiar atunci.

Dumnezeule, el nu poate sta numai aici, ci trebuie să plece. Fii cu el, Te rog, fii cu fratele Joseph, apără-l și binecuvântează-l. Dăruiește-le suflete pentru Tine, Doamne.

Binecuvântează-i și pe tinerii aceștia. Când îi văd mergând pe acolo, pe biciclete și fără papuci în picioare... iar noi avem impresia că ne sacrificăm. Inimile lor ard

pentru oameni, fiindcă sunt convinși și preocupați de ei.

Dumnezeule, ajută-ne pe toți să fim preocupați să vedem Împărăția lui Dumnezeu și să continuăm să credem ce ne-a spus Isus, fiindcă El S-a rugat să fim una în El. Binecuvântează eforturile noastre, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Îmi pare rău că v-am ținut atât de mult. Dumnezeu să vă binecuvânteze. În ordine, frate Boze.

- Amin -